

ROMANA OGRIN
Zamaknjenosti

Filozofska fakulteta UL,
Galerija Peti štuk
5. januar – 12. februar 2023

Univerza v Ljubljani
Filozofska fakulteta

ROMANA OGRIN
up. 22

ZAMAKNJENOSTI

Moja stara mama, tista na sliki “Klekljarica”, je znala lepo pripovedovati svoje spomine. Kot otrok sem sedela ob njej in zamaknjeno poslušala, kako je iz besed pletla zgodbe, njene roke pa so spletale niti v čipko in klekeljni so prasketali kot pečeni kostanji. Čas njenega klekljanja se je odtisnil v čipki in minilo je kar nekaj desetletij preden sem spoznala, da sem bila prav v tistih daljno minulih trenutkih najbližje stanju, ki ga imenujemo zamaknjnost ali pa čuječnost. Zato sem še danes zelo rada ob ljudeh, ki znajo lepo pripovedovati. Na žalost pa se v naglici življenja ta veččina izgublja.

In tako kot je stara mama našla svoje zamaknjnosti v klekljanju, da bi pogled odvrnila od neizprosne beline zime, sem tudi jaz morala v sebi poiskati vire zamaknjnosti in prav zato me je povleklo v slikanje – tako zdaj

pripovedujem zgodbe sama sebi. Zgodi se tudi, da mi slikanje omogoči nove uvide v stališča in dogodke, ki sem jih bila že domislila in zapečatila, in zaradi tega sem bolj pomirjena sama s seboj. Če vem, kako je zgodba nastala, če sem ob njej od začetka, jo lažje razumem in sprejemem.

Najraje slikam portrete sorodnikov, prijateljev, tudi tistih, ki so včasih bili, sedaj pa živijo samo še v spominu. Po svoje jih umestim v neke trenutke zamaknenosti, kjer poskušam izraziti tisto, kar se mi zdi najlepše v njih. Celota bivanja, neskončni zbir takih posamičnih mikrokozmosov, pa se mi zdi popolnoma nedoumljiva in vse kar lahko naredim, da bi se vsaj malo umestila vanjo, je, da se trudim razumeti to bivanje kot ciklično obnavljanje narave; v njej se življenja rojevajo, spoznavajo se v podobnostih in potem minevajo ter puščajo za seboj nabor znanj, pripovedi in spominov. Zato slikam tudi naravo in bitja v njej; predvsem kraje, ki jim še danes pravim "domači" in nad katerimi kraljuje planota Nanos, na njej pa se svetlika zlato-srebrna trava.

In nazadnje, kar se da iskreno o motivacijah za slikanje, moram pripoznati še vrednost svojega uporniškega odnosa do lastne preteklosti, posprav-

ljene v predal implicitnega spomina, kjer pa sploh ni nobenega prostora za analitično in razumno. Tam so zgolj bežni trenutki, glasovi, vzdušja, vonji, ki pa kljub svoji bežnosti in naključnosti silovito vplivajo na življenjske odločitve in na doživljanje sebe in okolice. V tem smislu je zame slikanje tudi poskus reinterpretiranja preteklosti s ciljem, da bi na novo in drugače zaživela v sedanjosti in si dovolila izraziti tiste vidike sebe, ki so bili mogoče prej skriti ali pa celo odveč.

NEKAJ O MOJEM ŽIVLJENJU

Rodila sem se leta 1974 v Postojni. Leta 2000 sem diplomirala na Pravni fakulteti v Ljubljani in potem je preteklo še veliko časa, preden sem si upala stopiti na drugačno življenjsko pot. Leta 2018 sem se vpisala na izredni študij filozofije, 1. bolonjska stopnja, potem pa, ko smo zaradi koronavirusa morali ostati doma, sem privlekla s podstrešja svoje staro slikarsko stojalo in majhen set skoraj posušenih oljnih barv. Od takrat kar naprej slikam, naredila sem že preko 100 platen, različnih velikosti in kakovosti. Navdušujejo me stari mojstri, od blizu proučujem poteze njihovih čopičev, če se mi le ponudi priložnost za obisk muzeja. Včasih dober del noči prebedim pred platnom, potem pa zjutraj ugotovim, da so slike temne zaradi premočne umetne svetlobe žarnic. Včasih kakšne podobe v svoji glavi ne uspem prav prikazati na platnu in me to zelo frustrira, včasih pa sem vesela in zadovoljna z izdelkom. Naravnost očarana sem nad slikami umetnic, povezanih s preraphaelitskim slogom, Evelyn De Morgan in Marie Spartali Stillman.

O razstavljanju svojih slik nisem razmišljala, dokler mi ni v tretjem letniku filozofije pri predmetu Estetika to možnost predstavila naša profesorica doc. dr. Valentina Hribar Sorčan. Že samo to, da nekdo vidi moje slike kot material, primeren za razstavo, me je navdušilo in navdalo s hvaležnostjo. To je zdaj moja druga razstava.

Zame pomembno je bilo leto 2019, saj se mi je takrat odprla pot v svet psihoterapevtskih relacijskih pogledov na človeka in njegovo okolje in zato sem se že naslednje leto začela izpopolnjevati na programu Zakonska in družinska terapija na Teološki fakulteti Univerze v Ljubljani.

Živim v Ljubljani, v krogu meni najdražjih.

